

žení bezpečnosti osoby (§ 27 čís. 2), o niž pečovati jest jednou z hlavních povinností obecního starosty (§ 55). (Srov. víd. sb. 3327; zák. ze dne 27. února 1907, čís. 59 ř. zák. nenabyl dosud pro české země účinnosti).

Čís. 1879.

Skutková podstata přečinu §u 303 tr. zák. ve směru subjektivním předpokládá, že se pachatel při provozování náboženství v ě d o m ě neslušně choval.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Zm I 832/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti Václava M-e do rozhodnutí krajského jako nalézacího soudu v České Lípě ze dne 20. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dle §u 270 čís. 5 tr. ř. (nové znění) jest v rozhodovacích důvodech stručně, avšak určitě uvést, které skutečnosti a z jakých důvodů soud pokládal za dokázané, nebo za nedokázané, a jakými úvahami se řídil, rozhoduje právní otázky a zamítaje přednesené námitky. Tomuto zákonnému předpisu napadený rozsudek neodpovídá. Ohledně otázky viny jest v rozhodovacích důvodech uvedeno pouze: »Na základě skutkového doznání obžalovaného ve spojení s přečtenými svědeckými výpověďmi vzal soud za prokázáno, že obžalovaný se dopustil jednání v rozsudkovém výroku označeného v tom vědomí, že tím vzbuzuje veřejné pohoršení«. Rozsudkový výrok o vině pak zní: »Obžalovaný je vinen, že dne 3. září 1924 v S. z a pohřbu Josefa M. bezprostředně před pohřebním průvodem vozil močůvku a sud otevřel, takže močůvka vytekla a tak se v čase veřejného provozování náboženství církve ve státě zákonem uznané tou měrou neslušně choval, že to bylo způsobilé u jiných vzbuditi pohoršení, — a že se tím dopustil přečinu podle §u 303 tr. zák.«

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatku čís. 4 a čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Důvodu zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost po zákonu, neboť opírá dotčené svoje vývody o skutečnosti nalézacím soudem nezjištěné (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Popírajíc, že si stěžovatel byl toho vědom, že se chová neslušně, dovolává se zmateční stížnost výpovědi slyšených svědků, že se církevní obřady konaly v době, kdy stěžovatel močůvku vozil, v domě zemřelého Josefa M-a, výpovědi faráře Viléma H-a, že z vlastního názoru o věci, tedy také ani o vození hnojůvky stěžovatelem neví ničeho, výpovědi Josefa S-e, že stěžovatel vozil močůvku na své pole a že byl za církevních obřadů na poli, a zodpovídání se stěžovatelova, že, voze močůvku, šel jen za svou obvyklou prací. — Takto se zmateční stížnost věcně dovolává zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. (vady neúplnosti) a to právem. V rozsudku ponechává se nezodpověděnou otázka, jaké stanovisko zaujal nalézací soud

k těmto výpovědím, ač bylo jeho povinností, těmito závažnými výsledky hlavního přeličení se zvláště obírat, aby mohlo býti spolehlivě zjištěno, že se stěžovatel v čas veřejného provozování náboženství v ě d o m ě neslušně choval, to tím spíše, když se stěžovatel také zodpovídal tím, že při vození močůvky »sí vůbec nic nemyslel«, a slyšení svědci udali, že nevědí, zda stěžovatel chtěl snad nějak pohřební obřady rušiti. Nálezací soud nezjistil na základě výsledků hlavního přeličení skutečnosti, ze kterých by plynul závěr, že obžalovaný se v čas veřejného provozování náboženství v ě d o m ě neslušně choval, neuvedl v rozhodovacích důvodech, jakými úvahami dospěl ku zjištění této subjektivní známky skutkové podstaty přečinu podle §u 303 tr. zák. a z jakých úvah zamítl námitky obžalovaného.

Čís. 1880.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Pojem »více lidí« liší se od pojmu »veřejnosti« tím, že jde tam o počet osob tak omezený, že jej možno na první pohled ihned určití, kdežto zde nikoliv.

Pro pojem »zástupu« nebo »shromáždění« nezáleží na tom, zda jde o jednolitou skupinu, či o více skupinek, či jednotlivců od sebe místně oddělených, pak-li přes to může čin býti postřehnut větším počtem lidí.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, Zm I 675/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. září 1924, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem podle §u 11 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle §u 491 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Nejvyšší soud nesdílí názor vyslovený v rozsudku o pojmu zástupu. Z úvahy, že poškozování neb ohrožování veřejného řadu je tím vážnějším, čím větší jest okruh osob, jež postřehují trestný skutek a na jejichž mysl může pak skutek účinkovati, činí zákon na ochranu republiky trestnost nebo zvýšenou trestnost některých skutků závislou na tom, zda skutek byl spáchán před více než jednou osobou, rozlišuje po této stránce mezi dvěma osobami, mezi více lidmi (§ 11, § 14, čís. 1) a mezi veřejností skutku, již vymezuje § 39 čís. 2. Rozeznává-li takto zákon mezi mírou nebezpečí, jaké nastává spácháním činu před více než dvěma lidmi, a mírou nebezpečí, jež nastává tím, že se čin páše veřejně (v shromáždění nebo před zástupem), různí se pojem »více lidí« od pojmu »veřejnosti« tím, že jde tam o počet osob tak omezený, že jej možno na prvý pohled ihned určití, kdežto zde nikoliv, tak že zde na skutečnosti, že jde o »zástup« (neb o »shromáždění«), nemění ničeho, ubudou-li od něho nebo přibudou-li k němu 1—2 osoby. Větší míra nebezpečí, která je důvodem trestnosti nebo zvýšené trestnosti činů ve-